2013-22-RE

CAUSA 2013-22-RE

Sentència del Tribunal Constitucional del 2-12-2013 relativa al recurs d'empara 2013-22-RE

Número de registre 311-2013. Recurs d'empara

Sentència del 2 de desembre del 2013

BOPA núm. 60, del 18 de desembre del 2013

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 18 de juny del 2013, per la representació processal dels Srs. Guy Victor Llansol i Jerôme Llansol, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra els autes del 12 d'abril del 2013 i del 23 de maig del mateix any, dictats per la Secció d'Instrucció de la Batllia, per una presumpta vulneració de l'article 10 de la Constitució i d'altres principis reconeguts en el mateix text i atès que demana al Tribunal Constitucional que concedeixi l'empara als recurrents i que declari "A TÍTOL PRINCIPAL, conforme amb els fets i fonaments de dret esgrimits sobre l'aspecte processal de la litis objecte del present recurs, i per haver vulnerat el dret a jurisdicció, en les seves vessants del principi de durada raonable del procés, del principi de presumpció d'innocència i del principi d'imparcialitat, i només a TÍTOL SUBSIDIARI, sobre els fets i fonaments de dret argüits per aquesta part sobre l'àmbit material de la litis objecte del present recurs, igualment per la vulneració de l'article 10 de la Constitució, en les seves vessants al dret d'obtenir una decisió fonamentada en Dret i també del principi de presumpció d'innocència, del principi probatori i del principi d'imparcialitat:

Primer.- La nul·litat de ple dret de la totalitat del Sumari identificat amb la referència núm. TC-011-1/2013, incloent la darrera resolució adoptada i que és objecte de la present impugnació, per considerar que vulneren l'article 10 de la Constitució.

Segon.- Que la Secció d'Instrucció de la Batllia te que procedir a l'aixecament de les mesures de control, bloqueig i embargament dels comptes bancaris dels meus representats i de la processada en l'esmentada causa penal";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 27 de juny del 2013;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 7 de setembre del 2013, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2013-22-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 27 de setembre del 2013, per la representació processal de la part recurrent;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Carles Viver Pi-Sunyer;

Antecedents

Primer

El 7 de setembre del 2012, el Tribunal Constitucional va dictar una sentència recaiguda en la causa 2012-10-RE en què acordava atorgar parcialment l'empara al Sr. Guy Victor Llansol, declarar que s'havia vulnerat el dret del recurrent a un judici de durada raonable, reconegut a l'article 10.2 de la Constitució, comminar la Secció d'Instrucció de la Batllia que adoptés, en un termini de 6 mesos, les mesures que estessin en l'àmbit de les seves competències per fer cessar la vulneració d'aquest dret fonamental i desestimar la resta de pretensions.

Segon

El 12 d'abril del 2013, la Secció d'Instrucció de la Batllia va dictar un aute mitjançant el qual decidia denegar les peticions de la representació lletrada dels Srs. Llansol entre d'altres sobre l'arxiu d'aquest sumari, l'aixecament i desbloqueig del compte titularitat del Sr. Guy Victor Llansol, i la no imputació del Sr. Jerôme Llansol en el marc d'aquest sumari.

Així mateix, requeria a aquesta representació processal per concertar amb la Batllia la compareixença dels seus defensats per tal que efectuessin la seva declaració als efectes pertinents.

Tercer

La representació processal dels Srs. Guy Victor Llansol i Jerôme Llansol va formular un incident de nul·litat d'actuacions per tal com va considerar que s'havia vulnerat el seu dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Quart

El 23 de maig del 2013, la Secció d'Instrucció de la Batllia va dictar un aute mitjançant el qual desestimava aquest incident de nul·litat d'actuacions per tal com va considerar que no s'havia fet ús "dels recursos i remeis jurisdiccionals corresponents, a saber la interposició del pertinent recurs d'apel·lació per davant del M.I. Tribunal de Corts en el termini de 5 dies naturals establert per l'article 194 del Codi de Procediment Penal contra l'aute de data 12 d'abril del 2.013, quin extrem fou degudament comunicat i expressat en el tercer decideix de l'aute de constant referència, tot per quan no escau entrar a valorar el contingut adduït per la part instadora en haver-se d'inadmetre de facto a tràmit el present incident de nul·litat."

Cinquè

El 18 de juny del 2013, la representació processal dels Srs. Guy Victor Llansol i Jerôme Llansol va interposar un recurs d'empara contra els autes del 12 d'abril del 2013 i del 23 de maig del mateix any, dictats per la Secció d'Instrucció de la Batllia, per una presumpta vulneració de l'article 10 de la Constitució i d'altres principis reconeguts en el mateix text.

Aquesta part manifesta que la Secció d'Instrucció de la Batllia hagués hagut d'acomplir el requeriment contingut en la sentència del Tribunal Constitucional recaiguda en la causa 2012-10-RE com a més tard l'11 de març del 2013. Després que se sol·licités aquesta execució, la Batllia va dictar un aute denegant-la. Pel fet que aquesta part va considerar que el Tribunal Constitucional ja s'havia pronunciat sobre aquesta causa, calia presentar directament l'incident de nul·litat d'actuacions per poder accedir novament davant seu. Destaca que la sentència declarava la durada irraonable del procés i tornar a esgotar la via processal, per tornar a denunciar una dilació, és exageradament rigorós en una causa com aquesta.

Pel que fa al fons, la part recurrent impugna l'incompliment per part de la Secció d'Instrucció de la Batllia de la sentència constitucional esmentada. Recorda que la Batllia hagués hagut d'arxivar les diligències o bé processar el Sr. Llansol. Ara bé, la Batllia no ha fet ni una cosa ni l'altra, no ha adoptat cap mesura processal, només a emès una 4a comissió rogatòria a França, que l'11 de març esmentat no estava complimentada.

La conseqüència d'aquesta segona dilació i de l'incompliment esmentat ha de ser la nul·litat del procediment, d'acord amb l'article 2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Aquesta part destaca que l'aute objecte de recurs d'empara ni tan sols contesta les peticions d'arxiu, només destaca que es va requerir els recurrents per tal que compareguessin sense aconseguir-ho; que el Sr. Llansol va demanar la traducció de les actuacions al francès i que s'havia lliurat una comissió rogatòria internacional perquè es procedís a la seva declaració, cosa a la qual també s'hauria negat. Aquesta representació processal s'oposa a aquests arguments.

A títol subsidiari, aquesta part impugna també els autes de la Batllia per haver imputat els recurrents d'un delicte de blanqueig de diners sobre la base d'uns fets inexistents i no provats, que no tenen cap mena de consistència als efectes d'aquest delicte. Seguidament detalla i precisa aquests punts, els quals, segons el seu parer, vulneren la presumpció d'innocència dels recurrents i el principi probatori, concretament el de la càrrega de la prova per part de l'acusador.

Per acabar demana al Tribunal Constitucional que concedeixi l'empara als recurrents i que declari, de la manera apuntada anteriorment la nul·litat de ple dret del sumari i que s'aixequin les mesures preses en relació amb els seus comptes bancaris.

Sisè

El 27 de juny del 2013, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per la manca de compliment del requisit, exigit per l'article 94 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, d'esgotar els remeis i els recursos jurisdiccionals al seu abast en la defensa del dret fonamental eventualment vulnerat.

Efectivament, tot i haver estat expressament assabentats per la resolució impugnada del 12 d'abril del 2013, no es va presentar cap recurs d'apel·lació contra aquesta decisió en el termini de 5 dies naturals davant el Tribunal de Corts. L'aute de la Secció d'Instrucció va esdevenir ferm i inatacable, per tant, no es va esgotar la via judicial prèvia en defensa del dret presumptament vulnerat, malgrat que es va formular un incident de nul·litat d'actuacions "en frau de la normativa processal a fi de crear una aparença d'esgotament dels remeis jurisdiccionals" esmentats.

Setè

El 7 de setembre del 2013, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit aquest recurs d'empara, sense efectes suspensius, i va trametre la causa a la part recurrent per tal que presentés les al·legacions que estimés pertinents.

Vuitè

El 27 de setembre del 2013, la representació processal dels recurrents va presentar un escrit d'al·legacions en què s'oposa al contingut de l'informe del Ministeri Fiscal i destaca que ja va argumentar de manera detallada els motius pels quals considera que ja s'havien esgotat tots els recursos existents en la via jurisdiccional ordinària.

Efectivament, substancialment considera que amb la sentència del Tribunal Constitucional que declara la vulneració del dret a un judici de durada raonable ja es va esgotar la via jurisdiccional ordinària pel que fa a aquesta litis, per tant, no calia tornar a recórrer tota la via judicial ordinària

abans d'accedir novament davant el Tribunal Constitucional. Exigir aquesta segona volta per sentenciar si l'incompliment del requeriment efectuat a la Batllia per part del Tribunal Constitucional semblaria exageradament rigorós i dilataria encara més i, sense cap mena de justificació, el procés.

Reitera que la conseqüència de les vulneracions al·legades en el seu escrit d'empara és la nul·litat del procediment.

Per acabar, demana que el Tribunal Constitucional tingui per presentat aquest escrit.

Novè

L'11 d'octubre del 2013, el Ministeri Fiscal va presentar un escrit de conclusions en què reitera el seu punt de vista sobre la manca de compliment de l'article 94 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional. Afegeix que "donar carta de validesa al frau processal" dels recurrents comporta, en primer lloc, possibilitar els recursos contra resolucions fermes i, en segon lloc, de facto impedir, per part dels òrgans jurisdiccionals ordinaris, l'examen de les vulneracions eventuals del dret fonamental al·legades en totes les seves fases, modificant inclús la competència de l'òrgan legalment establert per la llei, ja que hagués hagut de ser el Tribunal de Corts qui resolgués l'incident de nul·litat d'actuacions. Per tant, s'han de desestimar les pretensions dels recurrents sense que aquests motius siguin motius formals o estrictes en l'apreciació de les normes processals d'aplicació en aquesta causa.

De manera subsidiària, pel que fa a l'incompliment per l'òrgan instructor de la sentència constitucional, convé destacar que de l'examen de les actuacions practicades d'ençà d'aquesta resolució se'n deriva un impuls de l'instructor en favor d'aquesta causa, la qual no ha estat inactiva malgrat l'actitud obstruccionista dels inculpats, actuals recurrents.

Seguidament, detalla alguns dels actes processals efectuats, concretament l'aute de processament del 24 de gener del 2013 de la Sra. Natalie Wilmaers que exposa de forma detallada fets que vinculen els recurrents amb activitats financeres al Principat. Actes que duen a concloure que no s'acompleixen els requisits exigits per la doctrina establerta tant pel Tribunal Constitucional com pel Tribunal Europeu dels Drets Humans per apreciar la vulneració del dret a un judici de durada raonable.

Pel que fa als elements concurrents del delicte de blanqueig de diners, aquests obeeixen a criteris de legalitat ordinària sense que puguin ser objecte d'examen per part d'aquest Tribunal, i cal

destacar que no han estat sotmesos encara a la jurisdicció jutjadora ordinària en cap de les seves fases.

Per acabar, el Ministeri Fiscal demana al Tribunal Constitucional que, per aquests motius, principal i subsidiari, desestimi aquest recurs d'empara.

Desè

El 16 d'octubre del 2013, la representació processal dels Srs. Guy Victor Llansol i Jerôme Llansol va presentar el seu escrit de conclusions en què reprodueix les al·legacions i els arguments continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

Com s'ha exposat amb deteniment en els antecedents, els recurrents en empara demanen que es declari la nul·litat de ple dret de la totalitat del sumari de la causa penal TC-011-1/2013 i que s'aixequin les mesures de control, bloqueig i embargament dels seus comptes bancaris.

Fonamenten aquestes dues pretensions, d'una banda, i a títol principal, en la no execució en els seus propis termes de la sentència d'aquest Tribunal Constitucional del 7 de setembre del 2012 que, després de declarar la vulneració del dret a un procés de durada raonable en relació amb les mesures de bloqueig i embargament dels comptes bancaris, obligava, segons el parer dels recurrents, a processar-los o a acordar l'arxiu de les diligències prèvies. La inexecució de la sentència esmentada provoca, sempre segons el parer dels recurrents, una nova vulneració del dret a un procés de durada raonable i aquesta vulneració hauria de comportar la nul·litat de les actuacions realitzades fins a aquest moment i l'arxiu del sumari. Més concretament, al·leguen que les resolucions impugnades, pel fet de no haver executat la sentència d'aquest Tribunal Constitucional, han vulnerat els seus drets constitucionals "a la durada raonable del procés", "a la presumpció d'innocència" i "al principi d'imparcialitat" que entenen com a "deure de ser enjudiciat amb imparcialitat".

En segon lloc, "a títol subsidiari", pel que fa a "l'àmbit material del litigi", sostenen que la imputació

del delicte de blanqueig de diners es basa en un seguit de fets inexistents o no provats, circumstància que vulnera el seu dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, el principi de presumpció d'innocència, el principi probatori i el principi d'imparcialitat.

Per la seva banda, el Ministeri Fiscal considera que els recurrents no han esgotat la via judicial prèvia constitucionalment exigida, ja que no han interposat el recurs d'apel·lació davant el Tribunal de Corts, previst a l'article 194 del Codi de procediment penal. Subsidiàriament, rebutja les pretensions de fons adduïdes pels recurrents: tant les relatives a la inexecució de la sentència del Tribunal Constitucional, com les relatives a la imputació del delicte de blanqueig de diners.

Segon

Per tal de delimitar amb precisió l'objecte d'aquest procés constitucional, cal analitzar d'entrada si respecte de totes les pretensions formulades pels recurrents era ineludible la interposició del recurs d'apel·lació abans de poder formular el recurs d'empara, com sostè el Ministeri Fiscal.

Per donar resposta a aquesta qüestió, cal distingir les pretensions relatives a allò que els recurrents qualifiquen com a "aspectes materials del litigi", és a dir, les vulneracions derivades de la imputació del delicte de blanqueig de diners, que diuen basada en fets inexistents o no provats, i les pretensions derivades de l'excés de la durada del procés pel que fa a la mesura cautelar d'embargament i de bloqueig dels comptes bancaris.

En relació amb aquesta darrera pretensió, aquest Tribunal ha destacat reiteradament la necessitat de respectar de manera estricta el requisit previst a l'article 94 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, que obliga a esgotar les vies judicials prèvies abans d'interposar el recurs d'empara, amb l'objectiu de garantir que els tribunals de la jurisdicció ordinària podran exercir la seva funció de garants primers i ordinaris dels drets constitucionals dels ciutadans. Tanmateix, també és cert que, de manera absolutament excepcional, aquest Tribunal ha admès excepcions a aquesta regla general. Ho ha fet, per exemple, en un cas en què la recurrent en empara al·legava la vulneració del dret a un judici de durada raonable i ja havia portat aquesta al·legació tres vegades en apel·lació davant el Tribunal de Corts. En aquesta circumstància, el Tribunal Constitucional va considerar que era "excessivament rigorós exigir, novament, després de la denegació de l'incident de nul·litat d'actuacions davant la Batllia" la interposició d'un altre recurs d'apel·lació" (veg. la sentència del Tribunal Constitucional del 13 de juliol del 2012, recaiguda en la causa 2011-34-RE).

Doncs bé, el cas aquí enjudiciat té moltes similituds amb el supòsit precedent, ja que el recurrent, Sr. Guy Victor Llansol, també va interposar un recurs d'apel·lació davant el Tribunal de Corts contra un aute de la Secció d'Instrucció de la Batllia que denegava l'arxiu de les actuacions i l'aixecament de

l'embargament i del bloqueig dels seus comptes i, després de veure desestimades les seves pretensions, va demanar empara al Tribunal Constitucional, el qual la li va concedir, tot declarant que s'havia vulnerat el seu dret a un judici de durada raonable i comminant a la Secció d'Instrucció de la Batllia que, en el termini de sis mesos, posés fi a aquesta vulneració (veg. la sentència del Tribunal Constitucional del 7 de setembre del 2012, recaiguda en la causa 2012-10-RE). En aquestes circumstàncies, si transcorregut aquest termini el recurrent considera que no s'han adoptat les mesures requerides i creu que la dilació continua i s'agreuja, atès que les dilacions ja havien estat declarades pel Tribunal Constitucional, es pot considerar que resulta excessivament rigorós exigir un nou recurs d'apel·lació davant el Tribunal de Corts, sobretot si es té en compte que, com a mínim parcialment, es tracta d'una execució d'una sentència del Tribunal Constitucional. En definitiva, ateses les circumstàncies especials que envolten aquest cas, es pot considerar que en aquesta causa concreta els autes de la Secció d'Instrucció que desestimen l'al·legació relativa a les dilacions il·legítimes i resolen l'incident de nul·litat d'actuacions posterior esgoten la via judicial prèvia i permeten la interposició del recurs d'empara.

Tanmateix, aquesta conclusió no es pot fer extensiva al cas del Sr. Jerôme Llansol, ja que, malgrat que en el recurs d'empara les pretensions dels dos recurrents es tracten de manera conjunta i no destriada, és clar que les seves pretensions no abasten ni poden abastar la pretensió relativa a les dilacions excessives pel que fa a l'embargament i al bloqueig dels seus comptes bancaris. Això és així perquè, el Sr. Jerôme Llansol no va ser part en el recurs d'empara que va estimar la pretensió del Sr. Guy Victor Llansol en relació amb aquesta qüestió; a més, en la demanda davant la Secció d'Instrucció de la Batllia, que acota l'abast del recurs d'empara, el Sr. Jerôme Llansol no va sol·licitar l'aixecament de l'embargament i del bloqueig de cap compte bancari i, finalment, perquè en la demanda d'empara no s'identifica cap compte del qual es demani l'aixecament de l'embargament i del bloqueig.

Pel que fa a la petició de la demanda d'arxiu de les actuacions com a conseqüència d'haver estat imputats sobre la base de fets inexistents o no provats, cal declarar que, efectivament, els dos recurrents havien d'haver interposat el corresponent recurs d'apel·lació davant el Tribunal de Corts.

Concretament, pel que fa al Sr. Guy Victor Llansol aquesta és una qüestió que ja va plantejar davant aquest Tribunal Constitucional en el recurs d'empara abans esmentat i aquesta pretensió va ser desestimada. Si el recurrent considerava que d'ençà d'aquesta resolució s'havien produït fets nous que permetien arribar a una conclusió diferent a aquella que van arribar els tribunals, inclòs el Tribunal Constitucional, calia que donés a la jurisdicció ordinària la possibilitat de reparar aquesta pretesa vulneració platejant la qüestió davant el Tribunals de Corts a través del recurs d'apel·lació corresponent. No tenia cap argument que li permetés accedir directament davant el Tribunal Constitucional. En definitiva, el recurrent no podia deixar passar els 5 dies per interposar el recurs d'apel·lació que li havia indicat l'aute de la Secció d'Instrucció i reobrir posteriorment aquesta qüestió de fons sobre la suficiència probatòria de la imputació, al·legant a través d'un recurs d'empara que no s'havia executat una sentència que desestimava aquesta qüestió i que atorgava l'empara únicament per les dilacions en l'aixecament de l'embargament i del bloqueig dels comptes bancaris.

Aquesta conclusió és extensiva al Sr. Jerôme Llansol que ni va platejar la qüestió davant el Tribunal Constitucional.

En suma, l'objecte d'aquest recurs d'empara s'ha de cenyir únicament a l'enjudiciament de si constitueix una vulneració del dret del Sr. Guy Victor Llansol a un judici de durada raonable el manteniment de l'embargament i del bloqueig del compte numerat al qual fa referència en el sol·licito de la seva demanda davant la Secció d'Instrucció de la Batllia del 18 de març del 2013. Aquest és l'únic compte bancari en què es fa referència en aquesta demanda i és, per tant, aquell que delimita l'objecte de l'empara, malgrat que en el sol·licito de la demanda d'empara es fa una referència genèrica als "comptes bancaris dels meus representats".

Tercer

Com hem reiterat, en la sentència del 7 de setembre del 2012, recaiguda en la causa 2012-10-RE, aquest Tribunal va declarar que s'havia vulnerat el dret del Sr. Guy Victor Llansol a un judici de durada raonable en relació amb l'embargament i el bloqueig dels seus comptes bancaris, ja que havien transcorregut més de sis anys des de que, en el marc d'unes diligències prèvies en què figurava com a imputat, es va acordar aquesta mesura cautelar per garantir el bon fi de la instrucció. Efectuada aquesta declaració, la sentència comminava a la Secció d'Instrucció de la Batllia que, en un termini de sis mesos, comptats a partir de la notificació a la Batllia –que finien l'11 de març del 2013- adoptés les mesures necessàries per fer cessar la vulneració declarada.

Com s'ha dit en els antecedents, el 24 de gener del 2013, és a dir, abans que finís el termini ressenyat, la Secció d'Instrucció va adoptar les quatre mesures següents: primera, incoar una causa penal, la TC-011-1/13, que es troba en fase d'instrucció sumarial; segona, dictar aute de processament de la Sra. Nathalie Willmaers; tercera, mantenir l'embargament i el bloqueig dels comptes bancaris acordat per l'aute de maig del 2006 "per tal de garantir el bon fi de la instrucció" i, finalment, lliurar una nova comissió rogatòria internacional a les autoritats franceses als efectes de rebre declaració en qualitat d'imputat del Sr. Guy Victor Llansol.

Doncs bé, cap d'aquestes quatre mesures, ni individualment considerades, ni en el seu conjunt, han aconseguit fer cessar la vulneració del dret a la durada raonable de les mesures d'embargament i de bloqueig del compte bancari del Sr. Guy Victor Llansol, tot permetent justificar el seu manteniment. És clar que ni la incoació del sumari i de la causa penal, ni el processament de la Sra. Nathalie Wilmaers han alterat la situació processal del recurrent fins al punt de justificar aquest manteniment: continua com a imputat en un procediment que està en fase d'instrucció i el lliurament d'una nova comissió rogatòria per rebre la seva declaració com a imputat, sigui quina sigui la diligència i l'actitud proactiva de la Secció d'Instrucció en l'aplicació d'aquesta mesura, tampoc és una mesura que pugui posar fi a les dilacions que s'havien produït amb anterioritat, ni que justifiqui un nou allargament de les mesures cautelars. Certament, al llarg d'aquests set anys i escaig el Sr.

Guy Victor Llansol no ha prestat declaració com a imputat ni davant les autoritats judicials andorranes, ni davant les franceses i, en conseqüència, mentre no presti aquesta declaració o es negui expressament a prestar-la, no podrà ser processat, tanmateix, aquesta dada, que ja va ser tinguda en compte per aquest Tribunal quan va dictar la sentència del 7 de setembre del 2012, i altres relatives, per exemple, als problemes derivats dels acords o a la manca d'acords amb altres Estats en aquest àmbit, no són suficients per considerar que la dilació injustificada no s'ha produït i per concloure que les mesures adoptades donen compliment al requeriment de la sentència del 7 de setembre del 2012 d'aquest Tribunal.

Cal declarar, doncs, que es continua produint la vulneració del dret a un judici d'una durada raonable pel que fa a l'embargament i al bloqueig del compte numerat objecte d'aquest recurs d'empara i del qual és titular el recurrent. I per reposar al recurrent en la plenitud del seu dret, com exigeixen els articles 92.2 i 96.3 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, cal comminar la Secció d'Instrucció de la Batllia a aixecar les mesures d'embargament i de bloqueig del compte bancari esmentat.

Les altres pretensions s'han de desestimar.

DECISIÓ:

En atenció a tot allò que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Atorgar parcialment l'empara sol·licitada pel Sr. Guy Victor Llansol contra els autes del 12 d'abril del 2013 i del 23 de maig del mateix any, dictats per la Secció d'Instrucció de la Batllia.

Segon

Declarar la vulneració del dret a un judici de durada raonable, reconegut a l'article 10.2 de la Constitució, pel que fa a l'embargament i al bloqueig del compte numerat esmentat, del qual és titular el Sr. Guy Victor Llansol.

Tercer

Comminar la Secció d'Instrucció de la Batllia que aixequi les mesures d'embargament i de bloqueig del compte bancari de referència.

Quart

Desestimar la resta de pretensions del Sr. Guy Victor Llansol.

Cinquè

Desestimar les pretensions del Sr. Jerôme Llansol.

Sisè

D'acord amb l'article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, condemnar el Sr. Jerôme Llansol al pagament de les costes processals en seu constitucional.

Setè

Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal dels Srs.

Guy Victor Llansol i Jerôme Llansol, al president de la Batllia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 2 de desembre del 2013.

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona Laurence Burgorgue-Larsen

President

Vicepresidenta

Carles Viver Pi-Sunyer Pierre Subra de Bieusses

Magistrat

Magistrat